

— Ще му сложа отрова въ яденето и ще го изпратя да коси сѣно на змийския баиръ. Тамъ той, следъ като се нахрани, ще умре, и всички ще помислятъ, че го е ухапала отровна змия. И така престѣплението ще бѣде прикрито!

И на утринъта тайно братята сложили отрова въ яденето и всѣки тръгналъ по работата си. Единиятъ къмъ гората, а другиятъ къмъ ливадата.

Вървѣлъ по-младиятъ братъ, вървѣлъ и приближилъ голѣмата вѣковна и тъмна гора. Той се билъ изморилъ и сѣдналъ подъ едно дърво да почине и да закуси. Разгърналъ той шарената торба, разрѣзалъ хлѣба и, когато посегналъ да вземе отъ яденето, надъ главата си чулъ силенъ писъкъ. Сकोчилъ той на крака и издигналъ глава.

Горе, не много високо надъ него, два орела разкъсвали единъ соколъ, който пискалъ и викалъ:

— Защо, защо о, майчице нѣмахъ братъ да ми дойде на помощъ и да ме избави отъ смъртъта...

Като чулъ тия думи, по-малкиятъ братъ станалъ жълтъ като восъкъ. Въ сърдцето му отведнѣжъ се пробудила обичта къмъ родния му братъ. Оставилъ торба и брадва и хукналъ къмъ ливадата, гдето косѣлъ братъ му. Пѣтътъ билъ дълъгъ, но той летѣлъ като стрела.

— Дано още не е хапналъ отъ отровното ядене!... Дано!... Молѣлъ се той и съ сетни сили тичалъ. На единъ завой двамата братя, цѣли облѣни въ потъ, се срѣщнали.

— Яде ли? — бързо запиталъ по-стариятъ!

— Не още! — отвърналъ по-младиятъ.

— Охъ, слава Богу! — казалъ голѣмиятъ и прегърналъ брата си.

— А ти яде ли? — съ сжщата тревога запиталъ и малкиятъ.

— Боже, ти си милостивъ! — извикали тѣ и се пригърнали.

И отъ този день двамата братя заживѣли новъ животъ, изпълненъ съ най-чиста обичъ.

Владимиръ Русалиевъ